

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Postillon-Vise

Citation: Drachmann, Holger: "Postillon-Vise", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 189. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann07tom-shoot-workid55620/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

POSTILLON-UISE

Jeg rejste fra vor gode Stad,
Det var saa frisk en Morgen,
Men Staden selv var ikke frisk —
Og brændt var Kongeborgen.

Nuvel! det var dog kun et Hus,
Og Huse kan man rejse;
Men der var noget *inden i*,
Man først ska! sammensveje.

Hvem der vel evner det? Gud véd!
Jeg sætter Horn for Munden
Og sætter til Vorherre Lid —
Det er dog bedst, i Grunden.

Jeg sætter Hornet for min Mund
Og Sporen i min Krikke;
Min Ganger hedder Pegasus
— En Krik' det er hun ikke!

Nej; intet Øgenavn jeg be'er:
Hun bar mig dog saa trolig;
Hun kan ej for, at Tiden led
Og hun blev mere rolig.

Mærkværdigt nok; den slemme Tid
Bli' mer og mer balstyrig —
Kan hånd's, hun netop *derfor* blev
Saa meget mindre fyrig!

Dog har hun „Blod“ i sig endnu,
Og trave ud, det kan hun;
Og blev hun „spag“, det tages maa
I relativ Forstand kun.

Saa rejser vi da, hun og jeg,
Som to, der hører sammen;
Og Maalets Alvor deler vi,
Saa vel som Vejens Gammen.

Hun strækker ud — hun flyver jo,
Nøj se, min Hest faar Vinger.
Saa sætter Hornet jeg for Mund
Og blæser, saa det klinger:

En Sang, som ej ved Splid og Kævl,
Men helst ved *Haab* vil dvæle —
Kan hørd's, et Ekko svarer mig
Fra ligestemte Sjæle!
